

ΑΓΙΑΣΟΦΙΑ: ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΥΜΝΟΣ

Έχτισες Ιουστινιανέ, τον νέο Παρθενώνα,
μ' ένα πρωτόβγαλτο ρυθμό, μα με την ίδια εικόνα:
Σοφίας του άπειρου Θεού, σαν την λαμπρή Παλλάδα
που τη Σοφία του Διός χάριζε στην Ελλάδα.

Καθιερώνεται ο ρυθμός, με ουράνιας στέγης σχήμα,
τον τρούλο τον Βυζαντινό, της τέχνης του το σήμα,
να φέρνει μέσα ο ουρανός τα κάλλη του τα μύρια,
απ' τα χτισμένα κυκλικά, στο θόλο παραθύρια.

Θαύμα μορφής και στατικής, χάρμα εικονογραφίας,
Νέας Διαθήκης κιβωτός, θεμέλιο λατρείας,
αιώνιος και Άδυτος, ήλιος ορθοδοξίας
στη "γέφυρα των στεναγμών" Ευρώπης και Ασίας.

Αντί για τ' αετώματα και για τη ζωοφόρο
με σύμβολα Χριστιανικά κι αθάνατα, στο χώρο,
στα μέσα κι έξω του ναού, στους τρούλους και στους τοίχους,
τύπωνες ΚΑΙ "ταρίχουσες" της βίβλου μας τους ήχους,

ν' αναπαράγονται γλυκά, στις πίστης τ' αντηχεία,
ύψιστη τέρψη της ψυχής, σαν Θεία συναυλία,
μπροστά στον αυτοκράτορα, στον Πατριάρχη πλάι!
Στη δακρυσμένη Δέσποινα ο νους να σταματάει...

Κι απ' των Δελφών την άγρια γη, πήρες **τον Ομφαλό της,**
Ιουστινιανέ κι αγνόησες το μυθικό Θεό της...
Στο κέντρο της Αγιασοφιάς, στο δάπεδο, στη μέση
αιώνια τον μαρμάρωσες στου βασιλιά τη θέση.

Κάτω από τρούλο Θεϊκό, στο Άγιο αυτό παλάτι,
στέκει αιώνια ο ομφαλός, μπρος στου **Θεού** το μάτι.
Στον τρούλο ο Παντοκράτορας, στο τέμπλο **Ιησούς** - Παρθένα,
και φλόγα **Πνεύματος**, ξανθή, άναβε ένα, ένα

τ' Άγια καντήλια, τα κεριά και τους πολυελαίους,
στα χίλια χρόνια τα παλιά, ηρωισμών και κλέους!
*Τώρα ηχούν "μουσειακά" οι ύμνοι στην **Τριάδα,***
θρύλοι κι απόκρυφες γωνιές, κρατούν ζεστή τη δάδα...

Ήσουν και είσαι άφθαστο, αιώνιας τέχνης θάμα,
μέγιστο, του Ιουστινιανού καί όνειρο καί τάμα,
που όταν στα εγκαίνια, σου υμνούσε τα προσόντα,
είπε πως νίκησε κι Αυτόν, τον Μέγα Σολομώντα.

Εννιά αιώνες συναπτούς, λαμπάδα αναμμένη,
πρώτη μεγάλη εκκλησιά σ' όλη την οικουμένη,

κόσμημα, άστρο, απαντοχή της αυτοκρατορίας,
κι έρεισμα θείο - ιερό πίστης και εξουσίας.

Κι όταν ενσκήψαν τα πικρά, καταραμένα χρόνια,
ούτε η μπομπάρδα σ' έφτασε, ούτε και τα κανόνια,
στης άλωσης το χαλασμό, στου πορθητή το πείσμα.
Έμεινε ακέραιο κι άθικτο το Θεϊκό σου κτίσμα!

Η Υπέρμαχος, η στρατηγός, άπλωνε τα φτερά της,
σε κράταγε στη σκέπη της, στην άγια αγκαλιά της.
Κι όταν η ώρα η κακιά, σε επλημμύρισε αίμα
στα σπλάχνα σου έκρυψε βαθιά του Βασιλιά το στέμμα.

Κρατάς μέσα στις κρύπτες σου και στ' Άγια σωθικά σου,
της Ρωμοσύνης τα φλουριά και τα διαδήματά σου,
εκείνα που σου φόρεσε του κόσμου η ιστορία
για τέχνη, για πολιτισμό και για ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ!!!

Τζαμί σε πρωτοβάφτισαν, σου κρύψαν τις εικόνες,
αλλόθρησκα σε ντύσανε, ψάχνουν και τις κρυφώνες
αναζητούν μυστήρια, θρύλους και μαρτυρίες,
τελούν στα Άγια σπλάχνα σου αλλότριες λατρείες...

Αντί για τ' άγια σήμαντρα, και τα καμπαναριά σου
οι μιναρέδες στις γωνιές, φρουρούν την εκκλησιά σου.
Και η ημισέληνος ψηλά, στον τρούλο το δικό σου,
σύμβολο του κατακτητή, γκρέμισε το σταυρό σου!

Τώρα η ψυχή σου άγρυπνη, πικρά βασανισμένη,
βγαίνει απ' την κρύπτη της δειλά, στον τρούλο κι ανασαίνει
την αύρα από το Βόσπορο, τ' άρωμα των Πριγκίπων,
πνοές απ' τους παράδεισους αλλοτινών σου κήπων...

Κι εσύ, αρχόντισσα, κυρά, κρατάς καιρών σημάδια,
που δείχνουν πώς "ορμάει" το φώς, πώς φεύγουν τα σκοτάδια,
σ' όσους με δέος, σ' ακουμπούν, σαν ιερό μουσείο,
κι αθάνατο, αξεπέραστο, Ορθόδοξο μνημείο!!!

Σ' έχουν υμνήσει άπειροι, μύριοι σ' έχουν τιμήσει
κι όσο θα υπάρχουν άνθρωποι με λογική και κρίση,
το κάλος, τη Σοφία σου, της έμπνευσης τη βρύση,
που ξεπηδά απ' τα σπλάχνα σου. ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ ΚΛΕΙΣΕΙ!!!

**Δεν θα σου φτιάξω Αγιασοφιά, ποτέ μου μοιρολόγια,
για τέτοιο Άστρο Αθάνατο, λείπουν θανάτου λόγια!
Είσαι αιώνια κιβωτός του έθνους και της πίστης,
Είσαι ό,τι πιό πολύτιμο μας χάρισε ο Κτίστης!!!**

Αθήνα, Απρίλιος 2020/ Δημήτριος Π. Τόρβας/ Αντιστράτηγος ε.α, Επίτιμος Διοικητής ΙΧης Μεραρχίας
Πεζικού/ Electronic Engineer/ Master of Sci from Cranfield Univ. School of Management - England